

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

X. Annotatio. Posteriorum trium Hebdomadum divisio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

X. ANNOTATIO.

Posteriorum trium Hebdomadum
divisio.

Pro quarta die : ante primam meditationem.

Expiatus jam primæ Hebdomadis Exerci-
tium animus, & obfirmatus in proposito, faciendo
omnibus Sanctissimam DEI voluntatem, ad
finem suum magnis passibus progreditur, im-
elligit, non eam sibi obligationem solam rec-
bere, ut omnia DEI præcepta religiose ob-
vet, sed & consilia quoque DEI, ad sublimem
rem quamdam sanctitatis perfectionem vocan-
tis, sibi amplectenda esse. Proinde studiose
jam curat penetrare, quænam DEI circa Peccati
actionis negotium erga se voluntas sit. Tam-
enim sufficiens de rebus, quæ præcepta, quæ
prohibitæ sunt, lumen habeat, nondum tamen
manifestè satis intelligit, quæ sit rerum in-
rentium, aut reiiciendarum, aut in usus
convertendarum ratio. De hoc ergo plenius
cupit instrui, certus nimirum, hanc sibi medi-
am ad implendam exactius Divinam volun-
tatem, & majorem in finis sui prosecutionem
licitatem, necessariam esse.

His porrò rebus, quæ appellari solent

differentes, cum amœnæ admodum sint, & idcirco ad suam amorem vehementissimè humanam mentem pelliciant, necessariò affectus non eralligabitur, si lumen deficit, quo intelligamus, contrariam esse hujusmodi affectui Divinam voluntatem. Et quoniam semper ab illis continere nemo potest, utpote à rebus, quæ vel pro vita temporali conservanda, vel ad alium, DEO quidem acceptum finem, sint necessariæ; Deo certam habere regulam, hoc est, nôsse, quænam sit quoad usum hujusmodi bonorum Dei circa nos voluntas, sicut est perquam sublimis gratia, ita plurimùm ad perfectionem nostram affert compendij.

Diximus quidem post meditationem de Creatione hominis, in secunda nobis Hebdomada præstantem pro hac difficultate solvenda regulam suggeri, quod & planè fit. Observabis tamen, non ita propriam esse illam secundæ Hebdomadæ Exercitiis, ut non etiam ad terciæ hebdomadis occupationes pertineat. Sed quoniam secunda hebdomas prior est, quæ in hoc negotio nos instruit, placuit dicere, quòd ab hac potius, quàm à terciâ hebdomade regula illa, de qua sermo est, proficisci debeat.

Hæc porrò aliud non est, quàm Christi Servatoris nostri exemplum; Cujus vita cum in omni

omni virtutum cultu integerrima sit, decet
que, eam nobis pro Perfectionis nostræ
servire, nosque in usu rerum indifferentem
moderari, ut à Christo virtutis omnis perfissi-
simo Exemplari discamus, quando uti rebu-
lis, quando item ab iisdem abstinere, expediat.

Hoc certè Salvatoris nostri exemplum
litus, tanquam omnis Perfectionis nostræ
la, concessum est, juxta quam, quidquid ad
tem nostram conducit, æstimare & amplecti
est. Illud nobis, tanquam fides aliquis Perfectionis
nationis nostræ comes, semitam, quâ in
dum sit, ostendet; ut & omnem Perfectionis
obicem submoveamus, & intelligamus, quâ
diu pergendum sit eo, quo cœpimus, calle
scamus denique, quæ proficiendi futura sit
post felicem omnium inimicorum nostræ
interitum.

Hæc enim illa sunt, in quibus duce quod
nobis opus est, ut ad sublimem aliquem
gradum pertingamus, & opere compleamus
quod S. nobis Spiritus duabus his voculis impo-
rat: *Fac Bonum*. Quibus in verbis, quidquid
in reliquo Exercitiorum decursu acturi sumus
comprehenditur. Cùm ergo Dominus & Sal-
vator noster in enumeratis, quæ ad perfectionem
in virtute spectant, rebus Sanctissimæ Viræ
excipit

exemplo nos dirigat, & quum est, ut tota, quæ re-
lat, Exercitiorum pars pro potissima medita-
tionum suarum materia Christi Domini & Sal-
vatoris nostri vitam habeat.

Istam verò cum S. Ignatio in tres partes, aut
hebdomades dividemus. Prima, quæ vitam
Christi usque ad passionem complectetur, viam
nobis ostendet, quâ incedere oporteat, ut certò
in Perfectione proficiamus. Altera passionem
ipsam in plura mysteria distributam exhibens
docet, quousque in hac via procedendum sit.
Tertia quæ Resurrectionem, & gloriosam Sal-
vatoris vitam continet, ostendet, quantis passi-
bus cælum versus progressuri simus, si omnes,
qui obstare peregrinantibus poterant, inimicos
gloriosè extinxerimus.

Cœterum præsupponit hæc Perfectionis no-
stræ norma, quam S. Ignatius exhibet, verita-
tem istam: Efficacius ad magnos in perfectio-
ne progressus, & ad Divinæ in hac vita gratiæ, in
altera verò gloriæ incrementa quàm amplissi-
ma nihil esse, quàm vitam agere, Filij DEI san-
ctissimis moribus tam propinquam, ut, si fieri
quidem fas esset, planè conformis sit. Quæ qui-
dem veritas ita jam est manifesta & evidens, ut
fidem sine ullis porrò argumentis mereat-
ur, & digna profectò sit, quam S. Igna-
tius

tius tanquam fundamentum reliquorum
 citiorum constituerit.

Quod si tamen necesse est, aliqua
 ratione solidari, non aliud afferemus,
 quod in hoc discursu complectimur.
 DEO quàm perfectissimè suprema est
 nis in hac vita felicitas: vivere autem
 ratione Filius DEI in terris vixit, est
 DEO quàm perfectissimè; ergo vivere
 modo, quo DEI Filius in terris vixit,
 ma hominis in hac vita beatitudo est.
 mavis ita concludere: Servire DEO
 rimè, est viam ingredi, quâ certò ad
 mem gloriam pertinges; Christi vitam
 tari, est servire DEO integerrimè;
 Christi vitam imitari, est tenere viam
 quæ certissimò ad sublimem te gloriam
 ducet. Uterque porrò hic discursus
 idemque est: Idem enim valet: Viam
 nere, quæ ad sublimem gloriæ gradum
 cit; & supremam in vita felicitatem
 cum summum hominis in hac vita bonum
 non sit, nisi illo itinere ad cælum pergeris
 quod si constanter terat, perventurus sit ad
 tissimum gloriæ æternæ decus.

Est autem hæc ratiocinatio ita extra
 dubij, vel erroris periculum, ut prima

ratio evidentiam suam ex meditatione de Creatione hominis habeat, ut in dissertatione primæ dei ostensum est. Non minùs manifesta est secunda, quàm sit evidens Christum Redemptorem nostrum æterno Patri suo perfectissimè servivisse, nobisque ab hoc ipso Creatore nostro, tanquam nobilissimum sanctitatis exemplar esse datum. Cùm ergo præmissæ ita se habeant, necesse est, ut conclusio pari omnino ratione certa sit, & infallibilis, atque idcirco digna, quæ pro fundamento reliquorum Exercitiorum serviat.

Cùm ergo, quæ diximus, solidiori ratione firmari nihil admodum necesse sit, ad mysteria Redemptoris nostri gradum facimus, quæ in tres, ut dictum est, partes divisa sint, primam illorum partem secundæ hebdomadi, secundam tertiæ, & tertiam quartæ attribuemus.

Ita constituta ad mentem S. Ignatij Exercitiorum divisione restat, ut videamus, qua ratione in tres vias eorundem possit fieri partitio, quas generatim *Purgativam, Illuminativam, & Activam* nuncupant. Ea verò sic fiet: Prima Hebdomas, quæ ad Purgativam pertinent, complectitur; secunda & tertia, quæ ad Illuminativam; quarta denique ea comprehendit, quæ

quæ ad unitivam spectant. Prima enim Hebdomas à suis animam peccatis expiat, quod Purgativæ viæ officium. Secunda & tertia ad Cœlum & sanctitatem monstrat, quod Illuminativa facit. Quarta unionem cum Deo docet, sublati, quæ sanctitatem impediunt, & staculis, quod ad unitivæ viæ munita pertinet.

XI. A N N O T A T I O.

Finis secundæ Hebdomadis.

Pro quarta die. Ante meditationem.

Anima, quæ vult ad finem suum consequendum serio se jam conferre, nihil debet inquietius habere, quàm, ut viam noverit, quæ liciter illuc, quò pergit, possit attingere. Quæ quidem via, cum & cognitu sit difficilis, & processu, superni luminis roborisque opus præsidio, quò & illustretur, & firmetur in proposito novus viator. Et difficultas illa, quæ teritur, & cognoscitur hæc virtutum semper, cum ex naturæ, contra spiritum luctantibus, & tiosis propensionibus nascatur, sit, ut hæc quamdiu naturæ indulget appetitibus, nihil salutis suæ negotio prudenter decernere, sed præviter frequentissimè decipi soleat; ita ut in malum pro bono, & ex adverso bonum tanquam malum amplectatur.